

ΚΥΑΝΗ ΒΙΒΛΟΣ

ΠΡΟΔΙΟΙΚΗΣΙΣ.

Θα πῶς ἐνθυμείσθε τὸν χρόνον τὸν καλὸν;
 Ὃπου ὁ Κουμουνδούρος ἴσῃ Πόλιν εἶχει στείλει
 Τὸν Στέφανο τὸν Ξένο μὲ σχέδιον ὕψλόν,
 Τὸ ζήτημα νὰ λύσῃ ἀμέσως μὲ τὴν Πύλιν.
 Λοιπὸν ἴσῃ Πόλιν τότε ταξίδεψε ὁ Ξένος,
 Τοὺς Τούρκους νὰ ἐνώσῃ μὲ τῶν Ῥωμηῶν τὸ γένος.

ὦ! τί καιροὶ ἐκεῖνοι καὶ τί χρυσαῖς ἡμέραις!
 Ὡς ξαναῖδουμε τάχα αὐτοὺς τοὺς χρόνους πιά;
 Ἐμεῖς ἐδῶ τουρέκια, κανόνια καὶ παντιέρας,
 Κι' ὁ Ξένος μὲ τὸν Κλάππα φαγεῖ ἴσῃ Θεραπιά.
 Τί σχέδια μεγάλα κι' ἀλλόκοτα ἐκεῖνα,
 Ποῦ ὡς αὐτὴ τὴν ὥρα δὲν τᾶξερ' ἡ Ἀθήνα.

Δὲν τᾶξερε κανέναν ἴσῃ οἰκουμένη ἄλλος,
 Παρὰ ὁ Κουμουνδούρος κι' ὁ Στέφανος ὁ Ξένος,
 Ὁ στρατηγὸς ὁ Κλάππας καὶ ὁ Οὐτὴς ὁ Γάλλος,
 Καὶ ὁ ἀρχιευνούχος, ὅστις ἐμπιστευμένος.
 Μόνον αὐτοὶ οἱ πέντε τὰ εἶχανε ψημένα,
 Μὰ μὲ τὴ συμφωνία αὐτὰ κέρδη μοιρασμένα.

Τὰ ἔμαθε κατόπιν κι' ἡ πρώτη ἡ Σουλτάνα,
 Τὰ εἶπε καὶ ὁ Κλάππας ἴσῃ Πατισὰχ τ' αὐτιά,
 Τὰ μυστικά των ὅλα ἐγίνηκαν καμπάνα,
 Κι' ἐπῆρε τὸ Σεράγι καὶ ἡ Αὐλὴ φωτιά.
 Καὶ δὸς του πιά ὁ Ξένος τρεχάματα καὶ φόρα,
 Τσουμπούσια μὲ σαμπάνιας, μπαξίσια, λίραις, δῶρα.

Ἀπ' τὴ δική του τσέπη ἐξώδευε γερὰ,
 Καὶ ἔγραφε ἴσῃ φίλο Ἀλέκο ὁλοένα:
 Ἄλλὰ τὸ Θεὸ νὰ στείλῃς, Ἀλέξανδρε, παρὰ,
 Γιατὶ κι' ἐγὼ δὲν τᾶχω ἐδῶ περισσευμένα.
 Φθάνει ποῦ γὰρ τὸ ἔθνος σὰν τὸ σκυλὶ δουλεύω,
 Θέλεις κι' ἀπὸ δικά μου ἀκόμη νὰ ξεδεύω;

Τὸ σχέδιον τοῦ Ξένου τραβοῦσε ὁλοῖσα
 Καὶ ἂν κι' ὁ Κουμουνδούρος δὲν τοῦστελλε παρὰ,
 Ἀπ' τὴν πολλὴ χαρὰ του ὁ Ξένος ἐξεφύσα,
 Κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ ἐπέτα μὲ ἀετοῦ φτερά.
 Ἐξώδευε γὰρ ὅλα μὲ μιὰ χρυσῇ ἐλπίδα
 Πῶς θάχῃ νὰ λαβαῖν κι' αὐτὸς ἀπ' τὴν πατρίδα.

Βρὲ τὸν μασκαρὰ, ἐκεῖνος ὁ στοιχειοθέτης τὰ ἔκαμε ὅλα.

— Καὶ τοῦτο; τοῦτο εἶναι τὸ τρομερὸν, τὸ τερατῶδες.
 Νὰ συνοδεύσῃ τὴν ἀποφορὰν. Μωρὲ αὐτὰ δὲν τὰ λείει οὔτε
 ὁ Νικηφόρος στὸ θέατρο!

— Ἀποφορὰν! . . . Ἄ . . . αὐτὸ ἐννοεῖται . . . δὲν εἶναι
 τίποτε. Ἐκφορὰν, ἀποφορὰν . . . Βλέπετε ὁμοιάζουν ἡ
 λέξεις. Εἶναι τυπογραφικὸν λάθος . . . Ἐκεῖνος ὁ μασκαρὰς
 ὁ στοιχειοθέτης τὰ ἔκαμε ὅλα . . . Ἄλλ' ἡσυχάσετε, κύριοι,
 καὶ ἄλλοτε δὲν θὰ ξαναγίνουν τέτοια λάθη. Ἐχετε δίκαιον.

— Δὲν θὰ ξαναγίνουν; Καὶ μπᾶς θαρρεῖς, μωρὲ, πῶς θὰ
 πεθένομε κάθε μέρα γιὰ νὰ μᾶς κάμῃς σὺ τὰ νεκρώσιμα;
 Εἴρομε τί ἤθελες σὺ, ἤθελες μιὰ καταγγελία, ἀλλὰ τί νὰ
 σοῦ κάμωμε, ποῦ ἔχομε πεθαμένο. Πᾶμε.

Ὁ ἀρχιεργάτης καθ' ἑαυτὸν.

— Νὰ σᾶς στριμώξωμε μέσα, κορόιδα, νὰ ἰδῇτε. Τὰ μου-
 τρά μου, δὲν εἶναι κ' εὐχαριστημένοι!

Μεταξὺ δύο φίλων τοῦ ἀποθανόντος:

— Ὡς πᾶς στὴ κηδεία τοῦ Πυρπυρῆ;

— Τί διάβολο νὰ κάμῃς, θὰ πάω. Ἡ χήρα του, ξέρεις,
 τὸ λείει ἡ καρδιά της. Χήρα μὰ χήρα. Αἱ;

Μεταξὺ οἰκογενεῖας φίλης τοῦ ἀποθανόντος:

Ἡ σύζυγος θυμωμένη.

— Ὅριστε, λοιπὸν τώρα, κύριε, πῶς θὰ πᾶμε στὸ λει-
 ψμνο;

Ὁ σύζυγος.

— Τί πῶς θὰ πᾶμε; Μὲ τὰ πόδια μας.

— Μὲ τὰ πόδια μας, ναι, μάλιστα, μὲ τὰ πόδια μας,
 ἀλλὰ μὲ τί φουστάνι; Ποῦ εἶναι; Ἐγὼ τώρα κ' ἐγὼ, σὰν
 ἄνθρωπος, νὰ φορέσω ἓνα μαῦρο μεταξωτὸ φουστάνι; Εἶναι
 τώρα ἓνας χρόνος ποῦ σοῦ τρώγωμαι. Ἄνδρα, κάμε μοῦ ἓνα
 μαῦρο φουστάνι. Ἀνθρώποι εἴμεθα . . . Ἄδρια ἀποθνήσκει
 ἓνας ἀπὸ τοὺς δύο μας. Σὺ ἔχεις τὸ μαῦρο γαβριάτικο
 σουρτουκό, ἂμ' ἐγὼ; Ἐλα τώρα ντέ! Κι' ἂν συνέβαινε κά-
 νένα ξαφνικὸ στὸ σπίτι μας, μὲ τί φουστάνι ἤθελα
 νὰ παρουσιάσθω, αἱ μὲ τί φουστάνι; Ἀμ' καὶ σὺ, καυμένη,
 θὰ βόγκουσες ἀπὸ τὴ κάσα, ἂν μ' ἐβλεπες μ' ἀνοικτά.

Ὁ σύζυγος καθ' ἑαυτὸν ἀπερχόμενος.

— Ἄμε στὸ διάολο, γυναίκα, πρὶν σὲ στείλω ἰγὼ μαζί
 μὲ τὸ πεθαμένο σου. Ὅρε κουδέντες.

Πρὸ τῆς ἐξώθυρας τῆς οἰκίας τοῦ ἀποθανόντος μεταξὺ
 ἐνὸς κλητῆρος καὶ τοῦ κρατοῦντος τὰς λευκὰς ταινίας τοῦ
 πένθους, δτε εἰσέρχεται τις.

Κλητῆρ.

— Αἱ, οὐ, ψιτ, ρὲ σὺ, μὲ τὰς ταινίας. Δὲν βλέπεις;
 Τρέχα, βάλτου μιὰ κι' αὐτοῦ ποῦ μπᾶκε.

— Ὡχ ἀδελφέ, δὲν τηρᾷς τὰ ρούχά του. Ἡ ταινία τὸν
 μάρανε.

Ἐξαφνα ὁ Σουλτάνος γιὰ ὅλα τὰ τσιφλίκια
Χιλιάδες ὀκτακόσες ζητᾷ ἀπὸ τὸν Ξένο...
Ἐδάγκασε ὁ Ξένος τὰ δυὸ του τὰ μανίκια,
Καὶ μὲ κεφάλι στέκει ἔμπρὸς ὅτὸν Χαμίτ σκυμμένο.
Κατέβα παρακάτω, ὅτὸν Πατισὰχ φωνάζει,
Μὰ ὁ Χαμίτ οὐτ' ἓνα λεπτὸ δὲν κατεβάζει.

Ἐστὸν Κουμουन्दούρο τότε γράφει εὐθὺς ὁ Ξένος
Χιλιάδες ὀκτακόσες μὲ πρῶτο νὰ τοῦ στείλῃ,
Ἀλλοιῶς κ' αὐτὸς κ' ἐκεῖνος καὶ τῶν Ῥωμηῶν τὸ γένος
Ἐστὴν οἰκουμένη ὅλη θὲ νὰ γενῇ βεζίλι.
Ὁ Κουμουन्दούρος ὅμως ὅς' αὐτὸ δὲν τ' ἀπαντᾷ,
Κ' ἐκεῖνος κάθε πόρτα γιὰ χρήματα βροντᾷ,

Σὰν τοῦγινε γαρίδα γιὰ τὸν παρὰ τὸ μάτι
Καὶ τίποτα δὲν εἶδε, πετᾷ εἰς τὴν Ἀθήνα,
Καὶ σήμερα γιὰ πικά τ' Ἀλέκου καὶ γεινάτι
Μᾶς βγάζει εἰς τὸ φόρο τὰ σχέδια ἐκεῖνα.
Ἔως ἐδῶ τελειώνει μὲ λόγια δυὸ ξηρὰ
Αὕτῃ ἡ ἱστορία, ἥ τόσῃ σοβαρά.

Ἐγὼ σ' αὕτῃ ἐπάνω δὲν θὰ φιλοσοφῶ
Καὶ οὔτε τῆς πατρίδος τὴν ἐντροπὴν θὰ κλάψω...
Ἐγὼ σκοπεύω μόνο, χωρὶς νὰ φλυαρήσω,
Τὰ γράμματα τοῦ Ξένου πιστῶς νὰ ἀντιγράψω.
Ἐπομονὴ ὀλίγη ἔως ἔς τὴν Κυριακὴν,
Κ' ὅλη τὴν ἱστορίαν θὰ ἔρῃτε μέσα 'κεῖ.

Souris

ΤΟ «ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ» ΕΝ ΠΑΤΡΑΙΣ

Χθὲς ἐγένετο ἐπιβάλλουσα, ὅσον καὶ πρωτοφανὴς, ἡ κη-
δεῖα τοῦ Ἀνδρ. Λόντου, κομισθέντος τοῦ νεκροῦ του ἐκ
Σαλαῶρα ἐπὶ ἱστιοφόρου. Λέγεται ὅτι ὁ πλοίαρχος συμφω-
νήσας νὰ μεταφέρῃ ἐδῶ τὸν νεκρὸν ἤρνήθη νὰ τὸν παραδώσῃ
εἰς τὸ ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεως διαταχθέν ἀτιμόπλοιο. Ἐκ
τοῦ πλοίου μετὰ πομπῆς μετνήχθη οἱ καὶ ἐκείθεν τὴν
ἐπιούσαν κατὰ δημοτικὸν καὶ οἰκογενειακὸν πρόγραμμα
ἐγένετο ἡ κηδεῖα, παρακολουθούτων ἀποσπασμάτων τῶν
ἐνταῦθα ταγμάτων, τῶν ἀρχῶν, καὶ πάντων τῶν κατοίκων,
προηγούμενης τῆς μουσικῆς, εἰτα ἡμιτάγματος ἱερέων, ἱε-
ρομονάχων, ἱεροδιακόνων καὶ μοναχῶν, λόχου στεφανηφό-
ρων τοῦ δήμου, τοῦ «φορολογουμένου» καὶ πάντων τῶν
συλλόγων καὶ σωμάτων, ἐνὸς ἀνθυπασπιστοῦ μετὰ τῶν
παρασήμων, μεθ' οὓς εἶπετο ὁ νεκρὸς ἐπὶ ἐπίτηδες μεγαλο-
πρεποῦς φορεῖου συρομένου ὑπὸ τεσσάρων μελανοφορούντων
ἵππων· εἰτα ἤρχοντο οἱ συγγενεῖς, ὁ κ. δήμαρχος, ὁ κ. νο-
μάρχης, πᾶσαι αἱ ἀρχαί, ὁ κόσμος καὶ πᾶσαι αἱ ἁμαξαὶ τοῦ
τόπου. Τὰς ταινίας ἐκράτουν οἱ κκ. λιμενάρχης, φρούραρ-
χος, ἱατρός Μαντσούνης καὶ λοχαγὸς Θωμόπουλος, τὴν δὲ
διοίκησιν τοῦ στρατοῦ εἶχεν ὁ ταγματάρχης κ. Σέχος. Ἐν
τῇ μητροπολιτικῇ ναῷ ὤμιλῃσαν διὰ βραχέων οἱ κκ. Συνο-
δινὸς καὶ Χοιδᾶς. Τὸ ὠραῖον φύλον ἠκολούθησε τὸ μὲν συλ-
λουπούμενον, μελανεῖμον ἐφ' ἁμαξῶν, τὸ δὲ περίεργον ἐκ
περάτων τῆς πόλεως ἐκόσμει τὰ παράθυρα καὶ τοὺς ἐξώστας
τῶν ὁδῶν δι' ὧν διήλθεν ἡ πομπή, τὰ δὲ λαδικὰ μετεῖχον,
ὡς εἰκὸς, τὴν πρώτην θέσιν ἀπὸ πρώτας συρρέουσιντα ἐν τῇ
γυναικωνίτῃ τοῦ ναοῦ.

Ἐκοῦσαμεν τὸ ἐξῆς παράπονον ἀπὸ τοῦ ὠραιότερου μέλους
τῶν Πατρῶν. «Μὰ αὐτὸς ὁ δήμαρχος δὲν ἔγραφε καλλίτερα
εἰς τὸ πρὸς τοὺς συμπολίτας του πρόγραμμά του ὅτι ἡ κη-

— Νὰ, ἔρχονται δυὸ μὲ τὰ ψηλά. Τσάκους τους νὰ μὴ
σοῦ φύγουν.

Ὁ κύριος μὲ τὸ ψηλὸ πρὸς τὸν ταινιοδέτην.

— Τί κάνεις ἐκεῖ;

— Νὰ σοῦ βάλῳ...
— Πήγαινε!

— Μὰ, γιὰ τὸ νεκρὸ...
— Βρὲ πήγαινε καὶ πάω δουλειά μου. Νόστιμο κι' αὐτὸ,
νὰ πιάνουν τοὺς ἀνθρώπους στὸ δρόμο καὶ νὰ τοὺς καθίζουν
μὲ τὸ στανιὸ πένθος. Αὐτὸ μᾶς ἔμεινε, νὰ μὴ μπορούμε νὰ
περάσωμε καὶ ἀπὸ σπῆτι νεκροῦ. Πίσω μου, σατανᾶ.

Μεταξὺ τῶν ἐν τῇ προαυλίᾳ τοῦ νεκροῦ συνηθροισμένων
ἱερέων, οἵτινες ἐκτυλίσσοντες ἐκ τῶν μανδυλίων των καὶ
πετσέτων τὰ ἄμφια περιβάλλονται αὐτὰ ἐν βίᾳ. Εἷς τού-
των κατερχόμενος δρομαῖος τὴν κλίμακα τῆς οἰκίας.

— Μπούφφ! Ὁ εὐλογημένος βρωμᾶ σὰν σκύλος.

Εἷς διάκονος περιβαλλόμενος τὸν Ἰορδάνην:

— Τί λές, παπᾶ μου. Θὰ μᾶς πιάσῃ κάμμιά χολέρα
μᾶς τοὺς ἱερεῖς;

Ἱερεῖς τις ἰσάζων τὸ καλυμαῦκί του:

— Ἔσκασε, ἡ δὲν τὸν στούμποσαν καλά;

Ὁ ἀρχιερεὺς λαμβάνων τὴν ποιμενικὴν του πατερίτσα:

— Βάνε, διάκε, μπόλικο λιβάνι.

Ὁ δεξιὸς ψάλτης πρὸς τὸν μοιράζοντα τὰ κηρία εἰς τοὺς
ἱερεῖς:

— Γιὰ νὰ σοῦ 'πῶ, κύριε μὲ τὰ κηρία, δὲν μοῦ δίνεις
ἓνα πιὸ μεγαλείτερο; Αὐτὸ θὰ καὶ στὰ χέρια μου, ἔως ποῦ
νὰ φθᾶσωμε στὴν ἐκκλησιά.

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὸν ἀριστερὸν συντεχνίτην του:

— Πόσα 'πῆρες σὺ, δυὸ ἢ ἓνα! Τί ἀνθρωποι! στὸν πεθα-
μένο τόρα θέλουν νὰ κάμουν ὅλας τὰς οἰκονομίας των!

Μεταξὺ τῶν νεκροφόρων τῆς Δημαρχίας φιλονεικούντων
τίς νὰ λάβῃ τὸ ἐλαφρότερον τῶν ἑξαπτερύγων.

— Κῶστα, τὸν φυσᾷ ὁ πεθαμένος; Σὰν πόσο λές νὰ
μᾶς δώσουν;

— Καὶ θαρρεῖς οἱ πλούσιοι πῶς πληρώνουν καλλίτερα;

— Αὐτὸ ἀλήθεια. Νὰ ἔχῃς τὸν νοῦ σου στὰ παξιμάδια,

ς' τὸ κρασί, νὰ μὴ μᾶς τὸ ρουφήξῃ ὁ Κρασκανάτας.

Ὁ Κρασκανάτας νεκροφόρος προσερχόμενος:

— Τὰ μάθατε τὰ νέα; Μαῦρο 'πῆραν οἱ θεομπαίκτης.